

En ny Vise

som begynder saaledes:

Jeg har en Vise vil siunge etc.

Meddel: Høstelig mig når længes.

Sammenlignet af en ung Dagon

I Verdalen Anno 1788.

E. V.

Trouh. 1789.

V box 31:914

En

My Bise

som begynder saaledes:

Jeg her en Bise vil siunge etc.

Melodie: Hiertelig mig nu længes

Sammendigtet af en ung Dragon

I Værdalen Anno 1788.

E. B.

De kærste have ikke Lægen behov, men de som
ere svage, min Siel er svag Herren læg hende!
Amen.

Tronhiem 1789.

V box 31:914

En Bise jeg her vil siunge, O Jesu hielp
du mig, Styrk du min Mund og Tunge,
O Jesu hielp du mig, At jeg dig kunde
prise i denne farlig Tid for Naaden du os
beviset, O naadig Fader blid.

Jeg her vil kort udsige, Hvad sig har
draget til, I dette Nordre Rige, Derom
jeg siunge vil, O Gud du Naadens Fader
hielp mig i denne Tid, Støtt alle dem
mig hader stat du mig trolig bie.

Jeg har her mer at tale, Om i vil
høre til, I dette Nordre Rige derom jeg
erfiunge vil, i Naar da vi begyndte at exers-
sere her, Da blev os her strax forkyndet,
At vi skulde rejse der.

Til Kampermanget vi da skulde reise for at
Exersere der i seften fulde Dage vi alle
der da blev, Vor Honnor vi vil giøre
og det med Dyen see vor Prindsen vi vil
skue med stor Fornøjelse.

Vor Prindsen vi beskuet og det med
Glæde stor O hvilken ædel Drue vi da
fik see i Nord Gud lad ham lenge leve og det
i mange Aar og naar han mæt er blevet
han glad af Verden gaar.

6.

Naar Tiden var til Ende og vi Hiem
lov da fik med glæde vi hiemreiste nu hver
da til sin Sted med Glæde vi alle da
Hiemreiste da alle hver til sig foruden
tre maat friste den blege dødsens Leeg.

7.

De Musketerer vare som her da dødet
har til Graven de bortbæres som alles En-
de er dog ej at sige blandt mange Tusind
Mand at ikkun tre maat vige med Døden
fort paa Stand.

8.

Vor Kronprinds vi med Dyet vi alle
skuet har og agter paa ham noye som lys-
sens Stierne var Gud lad ham da bepry-
des som Himlens klare Sol og lad ham
da beprydes med Vrens Krone stor.

9.

Men da vi Hiem har været og det en
søne Tid da blev os strax fortaltet være
urolig Tid om Krig og Krigens Røgte da
alle talet om saa Hiertet nær mon briste
O hielp os Herre from.

10.

Vi alle var bedrøvet i saadan store Nød
vi Gruet os saa saare som vi har seet
vor Død O Jesu mild du vender Bladet
saa at den Nød os ej skader des ske
dig evig Lov.

11.

11.

Da vi da Kommanderet de trædende første
Mand det saadant Sprag her øves af vældig
Folk iblandt med Penge de prøberet Konst
som de da kan den Fattige maa græde og
det med Corrig stor o Jesu du os glæde
i Himlens høje Kor.

12.

De Rige Penge tager med megen Sorg
i Haand til Officerer de drage med dennem
fort paa Stand de beder dem sig hjælpe
om de kunde dog de vilde give Penge saa
meget de vil have.

13.

Hvor daarlig er de ikke som det begiere
vil hvor syndig er de ikke som dette tager
til de begge er meneder og en forbandet
Sød til de Fordømte Steder de vist nok
sankes ned.

14.

De Rige sig forlade paa Penge Søl
og Guld, Men vi paa vores Skaber han
er vor Fader huld, Han hjælper os saa
gjerne udi vor store Nød, Han er vor
Elsked og Værn indtil vor blege Død.

15.

De Riid for andre sette og det saa grue
ligt en for den anden setter og det ublues
lig, Den Fattige maae lide i den trans
ge Tid, Saa mangen Sorg og Qvide
hjælp os o Fader blid.

16.

16.

Hvad er det at vi lide i denne Verden
her Naar vi her er forvissat at vi i
Himmelen vor Fader der skal skue i evig
Glæde sed da skal jeg forglemme al Væ
dens Sorg og Nød.

17.

Saa har nu Onskab taget fast gandske
Overhaand Gudsfrugtighed forjaget af dette
syndigt Land faae de trofaste ere men den
forhærdet Flok sig Dag fra Dag formes
re til mange Tusind Skof.

18.

Det Gierlighed forvolder den Onskabs
bittre Nød, Som en Marked holder og er
nu Hjerterod, Hos alle Stats Personer
hvor søger sin Profit ej Ven den anden
fener men nager hannem frit.

19.

Uosagtighed bedrives foruden Skue og
Skam, Og Riidet Tøflen gives som bur
de holdes tam, Hvad fiendig Stoffer
høres nu sees og gaaer i svang og uden
blufelgjøres endog i Egtestand.

20.

Alt kunde vi besinde os endnu denne Tid
mens naade er at finde og gjøre al vor
fild vor Synd forsone før end det bliver
for sent og han os ej vil skaae men
straffe som forrent.

21.

21.

Nej Herre jeg nedfalder førend det blir
forsent om Naade dig paakalder Straf ej
som er fortjent jeg ved du est at finde ved
ydmyg Bøn og Naade end at finde for
en forloren Søn.

22.

Den bangheds Rød og Smerte som han
i Sielen fandt den Angest som hans Hjerter med
Hjertet Pine bandt den Skam han måtte lide
den Tid han sødet Blod forandret al din
Nåde til Glæde som en Flod.

23.

Det kan jeg trostlig sige det troer jeg fast
og veed at Gud i Himmerige er ikke mere
vred hans Kierlighed mig følger hvor jeg
gaar ud og ind og demper alle Vølger som
bruse mod med Sind.

24.

Den Gud hvor paa jeg bygger er Chris-
tus og hans Død i Jesu Pines Skjgger
Sielen hvile fød der har jeg fundet Livet
selv er jeg intet værd hvad Jesu mig har
givet gjør mig for Gud saa kjær.

25.

Vor Synder han kan vække med hans
Torden Slag Samvittigheden krefte med
Dommens store Dag hvordan Guds Vre-
de brænder naar han er overtraad men naar
man det erkender saa veed han ingen Raad.

26.

26.

Din naade vil jeg prise til Døden in-
derlig i Gierning vil jeg vise hvad han har
gjort mod mig jeg vil evig tiene og den
Retfærdighed han vilde mig forlene, er al
den Pragt jeg ved.

27.

Han fører os ved Smerte fra Verdens
daarlighed, og slaar det stolte Hjerter i Stov
og Afse ned, i ydmyghed er Hvile, og meget
godt at boe, saa jager Korsens Pille os
ind med magt til Røe.

28.

Her løber jeg i blinde, Og veed ej selv
hvorhen, Jeg kan ham ikke finde, Som
heder Synders Ben, Jeg kan ham ikke miste
jeg kan ham ikke faae, Saa Hjertets Vaand
maae briste, Og Livets Kraft forgaae.

29.

Gud agter ej min Klage, Men bliver
mere vred, At jeg maae plat forfage i min
elendighed, Jo mere jeg vil raabe, jo større
er min Rød, hvad skal jeg mere haabe min
Hjertens Fryd er død.

30.

O Hjerter Jesu lille, Jeg er saa haardt
bespændt, Er Naadens søde Kilde forrøvet
og forvædet, Har Solen ingen Varme og
Havet ingen Grund, Vil Gud sig ej for
varme, At gjøre Sielen sund.

31.